

A decorative scroll with a scalloped, butterfly-like shape, rendered in a light tan or cream color. The scroll is set against a dark blue background. The text is written in a bold, black, serif font. The scroll has four small circular holes, one at each corner, suggesting it was part of a book binding.

המלך פולנטה

ג'אני רודרי

צייר וו. פלבין

הוא אפילו לא שם את הכתר על ראש,
כי פחד שהכתר ייפול וייסדק. לכן את
הכתר שמרו בחדר האוצר המיוחד, נעול
בשבעה מנעולים.

לפני שנים רבות בארץ מורלנדיה חי
מלך בשם אקולברטו. ומאחר שהיה
קמצן גדול ושמר על כל גרוש כינו אותו
גרושוחב.

"אבל הוד מלכותו, רק תיזכור, הרי
אשתקד נתנו לך במתנה כתר זהב
נפלא."

כשהתקרב יום ההולדת של המלך אמר
המלך לשר הראשי שלו, ערמומילו
"אינני רוצה לדעת מראש מה העם ייתן
לי במתנה, אך לא אסבול מתנות כאלה
כמו אשתקד!"

"ושנה קודם לכך מרכבת כסף!"

"ושנה לפני כן זוג סוסים לבנים נהדרים"

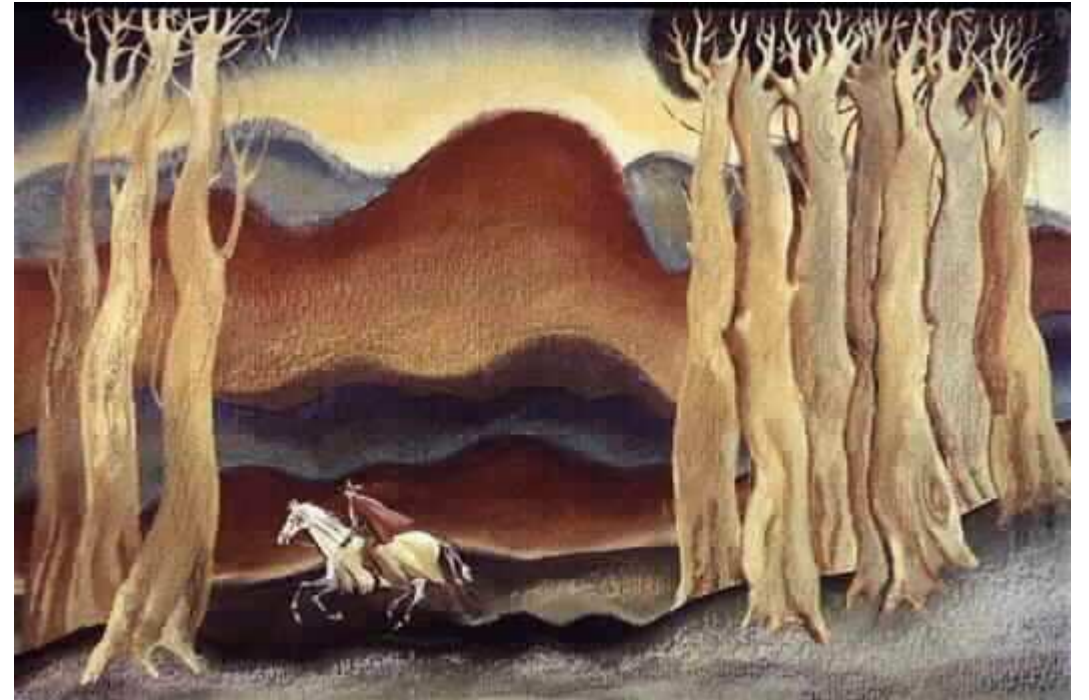
"השנה, הוד מלכותו, תהיה מרוצה"
אמר השר. "זו הפתעה כי העם החליט
לתת לך במתנה פסל. אבל איזה פסל?
זאת לא אוכל לגלות לך..."
לא סתם קראו לשר הזה הרוזן
ערמומילו!

"שטויות!" קרא המלך "הכתר היה רק
מוזהב בחוץ, במרכבה לא יכולתי לזוז
והסוסים נראו כמו חמורים!"

ומאחר שהיה רעב, ניכנס לפונדק בשם
"הזרזיר המקשקש" שמחוץ לעיר

כעבור ימים אחדים הרוזן ערמומילו יצא
לצייד.

"אתה, פולנטה, בוודאי אדם נבון" אמר
הרוזן ערמומילו "אם תרצה להרוויח טוב
בוא איתי לעיר הבירה ואסביר לך מה
עליך לעשות."
אנדולונה הסכים והם יצאו לדרך.

את הארוחה הגיש לו שם הפונדקאי
בעצמו.
"האם ידוע לך שאתה דומה למלך
אקולברטו כמו שתי טיפות מים?" אמר
לו ערמומיל "אולי טתם קרובים?"
"מה פתאום" אמר הפונדקאי "אני
אנדולונה ומכנים אותי 'פולנטה'."

אנשי חצר המלך, שרים, אלופים וכל ילדיהם התאספו באולם הראשי של הארמון ושרו "יחי המלך הגדול! הידד, הידד, הידד!" קולות המקהלה העירה את המלך.

את יום ההולדת של המלך פתחו בצלצולי פעמונים ובירי מכל תותחי הממלכה.

במרכז הכיכר הגדולה שלפני הארמון
עמד הפסל, עטוף בבד זהוב.

"איפה המתנה שלי?" קרא המלך ומהר
ניגש לחלון חדר השינה.

תחת שמירה כבדה הביאו את הכתר
מחדר האוצר המלכותי.

"תביאו לי מהר נעליים, פוזמקאות
וגלימה שלי!" ציווה המלך.
"היום אתה חייב גם לשים את הכתר על
ראשך" הזכיר לו הרוזן ערמומילו.

המלך ניגש לפסל, משך את הבד
העוטף והשתומם "הרי זו הגלימה
שאותה לבשתי אשתקד. ואלה גם
מכנסי הצייד שלי.. והפסל כל כך דומה
לי – האף כמו שלי, עיניים שלי, השפם
שלי!"

סביב הפסל התאספו אנשים רבים.
"אפילו אילו הפסל היה מעץ" אמר
מישהו "גם אז הוא יעלה לכל אחד
מאיתנו בגרוש טוב." "ורק שהוא לא
יהיה מזהב" אמרו אחרים "כי אז אנו
אבודים, לא נוכל לשלם זאת."

"אכן קיימת את הבטחתך, רוזן
ערמומילו. זו באמת הפתעה גדולה"
אמר המלך "ועל כך אני אתן לך במתנה
טבעת זהב... לא, לא, החור שבטבעת
זהב יספיק."

ואז הפסל הרים את היד בה החזיק את
השרביט וקרא "מאה שנה מאחלים לך,
מלך גדול של מורלנדיה!" וכולם מחאו
כפיים.

כעבור ימים אחדים הגיע לעיר הבירה
צייד שלעתים קרובות בילה בפונדק
"הזרזיר הקשקשן". הוא מיד הכיר את
הפונדקאי על הכן. "מה אתה עושה על
הכן הזה, פולנטה?" שאל.

כאשר השמש שקע, אנדולונה, כי הוא
היה זה שעמד על כן הפסל, ירד כדי
לאכול ולנוח ועם בוקר חזר לכן.

מיד התאסף הקל סביב הפסל. ילדים
צחקו "היי, פולנטה!" והתחילו לזרוק
אבנים על אנדולונה.

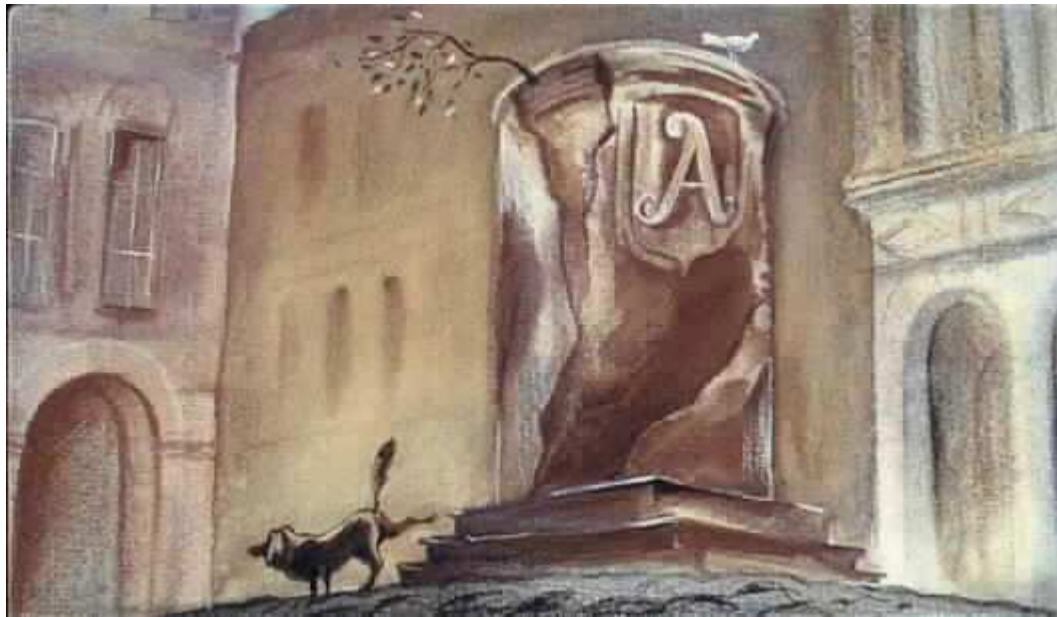
אזרח שעבר ליד הפסל שאל "מה קרה
כאן?"
"אנדולונה, בעל הפונדק 'הזרזיר
המקשקש' השתגע לגמרי" אמר הצייד
"היי, פולנטה, רד מהכן!"

"מזמן כבר לא אכלתי פולנטה" אמר לעצמו אנדולונה וזרק על הארץ את השרביט, הגלימה והכתר.

אנדולונה קפץ מהכן ובנפנוף שרביט רץ אחרי הילדים. ומכל הצדדים נשמעו קריאות "היי, פולנטה!"

למלך המאוכזב סיפרו כי ליאו העשירי,
מלך בריסלנדיה השכנה, שלח מכשף
שיחטוף את הפסל.
אך איש לא סיפר למלך שמאז גם אותו
כינו "המלך פולנטה".

וחזר לפונדק "הזרזיר המקשקש" להכין
את תבשיל התירס האהוב עליו.